

# ΟΜΙΛΙΑ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΠΡΟΣ

## ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ,

ΤΗΝ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΗΝ ΤΗ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ  
ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ.

ΜΕΤΑ πολλοῦ ζήλου καὶ μεγάλης σφοδρότητος ἐλάλησεν ἡμῖν σήμερον περὶ τοῦ ἁμαρτήματος τῆς πορνείας διὰ τῆς σήμερον ἀναγνωσθείσης ἐπιστολῆς αὐτοῦ ὁ θεόπνευστος ἀπόστολος Παῦλος. Ἡμεῖς πιστεύομεν, ὅτι ὅσα αὐτὸς ἐδίδαξεν, οὐκ εἰσὶ λόγια ἀνθρώπινα, ἀλλὰ θεῖα· οὐκ εἰσὶ διδασκαλῖαι ἐκ παραδόσεως, ἢ ἐφευρέσεως ἀνθρώπου, ἀλλ' ἐκ φωτισμοῦ καὶ ἀποκαλύψεως θεοῦ.

<sup>Καλ. 1. 11.</sup>  
<sup>12.</sup> « Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἔλεγεν αὐτὸς, τὸ εὐαγγέλιον, τὸ εὐαγγελισθὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ ἄνθρωπον· οὐδὲ γὰρ ἐγὼ παρὰ ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτό, οὐδὲ ἐδιδάχθην, ἀλλὰ δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ». Αὐτὸς ἦν ὄργανον, ὑπὸ τοῦ παναγίου πνεύματος κρουόμενον, κάλαμος ἦν γραμματέως ὀξυγράφου, ὅστις ἐλάλει, ὅσα ὁ θεὸς αὐτῷ ἀπεκάλυπτε, καὶ ἔγραφεν, ὅσα ὁ θεὸς εἰς αὐτὸν ἔλεγε· διὰ τοῦτο οὐδεμία

ἐστὶν ἀμφιβολία, ὅτι τὰ λόγια αὐτοῦ εἰσὶ λόγια θεοῦ, ἀλλ' ἡ σφοδρότης τοῦ τρόπου, δι' ἧς ἐλάλησε περὶ τῆς πορνείας, καὶ ἡ αἰτία, δι' ἣν τοιοῦτοτρόπως ἐλάλησε περὶ αὐτῆς, εἰσὶν ἄδηλα, καὶ πρόξενα ἀπορίας. Εἰς τὴν σκέψιν οὖν καὶ τὴν ἔρευναν τούτων τῶν δύο περιέργων πραγμάτων ἀφιερούμεν σήμερον τὸν λόγον.

Περὶ πάντων σχεδὸν τῶν ἁμαρτημάτων, μεγάλων τε καὶ μικρῶν, ἐλάλησεν ὁ θεορρήμων Παῦλος· ἐὰν ὅμως παρατηρήσης, ὅσα εἶπε περὶ τοῦ ἁμαρτήματος τῆς πορνείας, βλέπεις, ὅτι αὐτὰ εἰσὶ καὶ περισσότερα, καὶ βαρύτερα τῶν ὑπ' αὐτοῦ διδασκθέντων περὶ πάσης ἄλλης ἁμαρτίας· αὐτὸς περὶ τούτου τοῦ ἁμαρτήματος εἶπε· « Τὸ δὲ σῶμα οὐ τῇ πορνείᾳ, ἀλλὰ τῷ  
» Κυρίῳ, καὶ ὁ Κύριος τῷ σώματι ». Ταῦτα δὲ τὰ λόγια σημαίνουσιν, ὅτι ὅστις πίπτει

1. Κεφ. 6  
12.



εἰς τοῦτο τὸ ἀμάρτημα, ἐκεῖνος ἀδικεῖ οὐχὶ ἄνθρωπον, ἀλλ' αὐτὸν τὸν δημιουργὸν καὶ κύριον τῆς κτίσεως, ἐπειδὴ τὸ σῶμα οὐκ ἐπλάσθη, ἵνα πορνεύῃ, ἀλλ' ἵνα δουλεύῃ τῷ Κυρίῳ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστῷ· ἐκεῖνος δὲ ποιεῖ αὐτὸ δοῦλον τῆς πορνείας.

Αὐτ. 15.

Αὐτὸς περὶ τούτου τοῦ ἀμαρτήματος εἶπεν·  
 » Ἄρα οὖν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ, ποιήσω  
 » πόρνης μέλη »; Διὰ τούτων δὲ τῶν  
 λόγων ἐφανέρωσεν, ὅτι ὅστις ἀμαρτάνει,  
 ταύτην τὴν ἀμαρτίαν, ἐκεῖνός ἐστι χείρων  
 τῶν σταυρωτῶν τοῦ Χριστοῦ· διότι ἐκεῖνοι  
 μὲν οὐκ ἐτόλμησαν σχίσαι τοῦ Χριστοῦ  
 τὰ μέλη, αὐτὸς δὲ αἶρων αὐτὰ, ποιεῖ πόρνης  
 μέλη· αὐτὸς εἶπε πρὸς τούτοις· « Ὁ δὲ

Αὐτ. 18.

» πορνεύων, εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἀμαρτάνει·  
 διὰ τούτου δὲ ἐδίδαξεν, ὅτι ὁ ποιῶν ταύτην  
 τὴν ἀμαρτίαν ἐστὶν ἀσπλαγχνός ὑπὲρ πάν-  
 τας τοὺς ἀνθρώπους· « Οὐδεὶς γὰρ ποτε τὴν  
 » ἑαυτοῦ σάρκα ἐμίσησεν, ἀλλ' ἐκτρέφει καὶ  
 » θάλπει αὐτήν »· ὁ δὲ πόρνος ἐπιβουλεύει  
 καὶ κακοποιεῖ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σάρκα  
 αὐτὸς περὶ τῆς ἀμαρτίας ταύτης λαλῶν,  
 εἶπεν, ὅτι τὸ σῶμα ἡμῶν ἐστὶ κατοικη-  
 τήριον τοῦ ἁγίου πνεύματος, ὅπερ ἐλάβομεν

Ἐφεσ. 5.  
29.1. Κορ. 6.  
19.

ὑπὸ τοῦ πανοικτίρμονος θεοῦ· « Ἡ οὐκ  
 » οἴδατε, ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν  
 » ὑμῖν ἁγίου πνεύματος ἐστίν, οὗ ἔχετε  
 » ἀπὸ θεοῦ »; καὶ ὅτι οὐδὲ τῆς ψυχῆς,  
 οὐδὲ τοῦ σώματος ἡμῶν ἔχομεν ἐξουσίαν,  
 ἐπειδὴ ἠγοράσθημεν διὰ τοῦ ὑπερτίμου  
 αἵματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· « Καὶ οὐκ

Αὐτ. 20.

» ἐστὲ ἑαυτῶν· ἠγοράσθητε γὰρ τιμῆς ».  
 Βλέπετε οὖν φανερά, ὅτι ἀπέδειξε τὸν

ἐργάτην ταύτης τῆς ἀμαρτίας ἐπιβουλον  
 τοῦ θεοῦ, χείρονα τῶν σταυρωτῶν, ἀσπλαγ-  
 χνικώτερον πάντων τῶν ἀσπλάγχων,  
 περιφρονητὴν τοῦ ἁγίου πνεύματος, ἀπο-  
 στάτην τῆς χρεωστουμένης πρὸς τὸν ἴδιον  
 δεσπότην ὑπακοῆς. Ὡς ἔμφασις! ὡς σφοδρό-  
 τής! φόβον καὶ τρόμον φέρουσι ταῦτα  
 τὰ λόγια· τί τούτων περισσότερον; καὶ  
 ὁμῶς διὰ τῆς τιμωρίας, δι' ἧς ἐτιμώρησε  
 τὸν πορνεύσαντα Κορίνθιον, ἔτι φρικτότε-  
 ρον ἔδειξε τῆς πορνείας τὸ ἀμάρτημα.

Ἔσκησε φοβερὸν κριτήριον κατὰ τούτου  
 τοῦ ἀμαρτωλοῦ, καὶ συνήγαγεν ἐν αὐτῷ  
 τοὺς πιστοὺς, εἰσῆλθε δὲ καὶ αὐτὸς ἐν  
 πνεύματι ἐκεῖ, καὶ αὐτὸν δὲ τὸν δεσπότην  
 Χριστὸν ἔδειξεν ἐκεῖ καθήμενον, καὶ ἐκ-  
 φωνοῦντα τὴν ἀπόφασιν· « Ἐν τῷ ὀνόματι,  
 » εἶπε, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,  
 » συναχθέντων ὑμῶν καὶ τοῦ ἐμοῦ πνεύ-  
 » τος σὺν τῇ δυνάμει τοῦ Κυρίου ἡμῶν  
 » Ἰησοῦ Χριστοῦ, παραδοῦναι τὸν τοιοῦτον  
 » τῷ Σατανᾷ εἰς ὄλεθρον τῆς σαρκός, ἵνα  
 » τὸ πνεῦμα σωθῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου  
 » Ἰησοῦ ». Ὡς ἀπόφασις φρικτὴ καὶ φοβε-  
 ρά! ποῖόν ποτε ἢ πλεονέκτην, ἢ ἄρπαγα,  
 ἢ φονέα, ἢ ληστὴν, ἢ αἵρετικόν, ἢ βλά-  
 σφημον τόσον αὐστηρὰ ἐπαίδευσεν; τίνα  
 ποτὲ τῶν ἀμαρτωλῶν παρέδωκεν εἰς τὴν  
 ἐξουσίαν τοῦ σατανᾶ, ἵνα βασανίζων αὐτόν,  
 ἐξολοθρεύσῃ τὸ σῶμα καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ;  
 Τίς δὲ ἐστὶν ὁ ταῦτα διορίσας; ὁ Παῦλος,  
 ὅστις πανταχοῦ μεγαλοφώνως ἐκήρυττε  
 τὴν πρὸς τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἄπειρον εὐ-  
 σπλαγχνίαν καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Ἰησοῦ Χρι-

1. Κορ. 5.  
4. 5.

1. Τιμ. 1. 15. 1. στοῦ, κραυγάζων καὶ λέγων· « Ὅτι Χρισ-  
» στός Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον  
» ἁμαρτωλοὺς σῶσαι ». Ἴνα δὲ μηδεὶς  
νομίσῃ, ὅτι δι' ἄλλην ἁμαρτίαν, καὶ οὐχὶ  
διὰ τὴν πορνείαν ἐπαίδευσεν αὐτὸν μετὰ  
τοσαύτης ἀσθηρότητος, πρὶν ἢ ἐκφωνήσῃ  
τὴν τιμωρητικὴν ἀπόφασιν, ἐφανέρωσε τὸ  
ὄνομα τῆς ἁμαρτίας τοῦ ἁμαρτωλοῦ, γρά-  
1. Κορ. 5. 1. φας ταῦτα· « Ὅλως ἀκούεται ἐν ὑμῖν πορνεία,  
» καὶ τοιαύτη πορνεία, ἣτις οὐδὲ ἐν  
» τοῖς ἔθνεσιν ὀνομάζεται ».

Ἄλλὰ πόθεν ἐκινήθη ὁ Παῦλος, ἵνα καὶ  
λαλήσῃ, καὶ πράξῃ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα  
κατὰ τούτου τοῦ ἁμαρτήματος; « Ἐξ  
Γαλ. 1.12. » ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ »· διότι  
αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος οὐ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ θεοῦ,  
ἀλλ' ἀφ' ἑαυτοῦ ἐδίδασκε, ὡς ἄνθρωπος ἐφα-  
νέρωσε, ὅτι τὴν ἰδίαν γνώμην λέγει,  
καὶ οὐχὶ πρόσταγμα διδάσκει· ὅταν περὶ  
τῶν παρθένων ἐλάλησεν, τότε εἶπε φανερά·  
1. Κορ. 7. 25. « Περὶ δὲ τῶν παρθένων ἐπιταγὴν Κυρίου  
» οὐκ ἔχω, γνώμην δὲ δίδωμι ὡς ἡλεημένος  
» ὑπὸ Κυρίου πιστὸς εἶναι »· ὁμοίως καὶ  
ὅταν συνεβούλευε τὰ περὶ τῆς καταστάσεως  
τῆς χηρευούσης γυναικὸς, εἶπε· « Μακα-  
Αὐτ. 40. » ριωτέρα δὲ ἐστίν, εἰς οὗτω μείνη, κατὰ  
» τὴν ἐμὴν γνώμην· δοκῶ δὲ κατὰ πνεῦμα  
» θεοῦ ἔχειν »· τοῦτο αὐτὸ εἶπε, καὶ ὅταν  
προέτρεπε τοὺς Κορινθίους, ἵνα ἐλεήσωσι  
τοὺς ἐν Ἱεροσολύμοις πτωχοὺς περισσότε-  
ρον, ἢ περὶ οἱ ἄλλοι· « Καὶ γνώμην, εἶπεν ἐν  
2. Κορ. 8. 10. » τούτῳ δίδωμι ». Ὁ θεὸς οὖν, ὅστις ἐστὶν  
ἡ αὐτοκαθαρότης καὶ ἀγιωσύνη, ἀποστρε-  
φόμενος τὴν ἀκαθαρσίαν καὶ τὸν βόρβορον



ταύτης τῆς βδελυρᾶς ἀμαρτίας, ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτόν, ὅσα κατ' αὐτῆς καὶ εἶπε, καὶ ἔπραξεν· ἔβλεπεν ὁμως καὶ εἰς τὰς θείας γραφὰς τῆς ἀμαρτίας ταύτης τὸ βάρος· διότι ἀπ' ἀρχῆς οἱ εὐσεβεῖς ἄνθρωποι, εἴτε ὑπὸ τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ ἀλληλοδιαδόχως διδαχθέντες, εἴτε ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ λόγου ὀδηγούμενοι, εἴτε ὑπὸ τοῦ παραδείγματος τοῦ παγκοσμίου κατακλυσμοῦ μαθόντες, εἴτε διὰ θείας ἀποκαλύψεως φωτιζόμενοι, αἰσχρὸν καὶ θεομεισημένον ἐλογίζοντο τῆς πορνείας τὸ ἀμάρτημα· ἀπόδειξις δὲ τούτου τὸ παράδειγμα τῶν πρὸ τοῦ γραπτοῦ νόμου εὐσεβῶν ἀνθρώπων, οἵτινες καὶ μὴδεμίαν ἔγγραφον νομοθεσίαν ἔλαβον περὶ τούτου τοῦ ἀμαρτήματος, ἀπεστρέφοντο ὁμως αὐτὸ ὡς ἔργον θεοστυγὲς καὶ ἄτιμον.

Ὅταν δὲ ὁ θεὸς ἔδωκε τὸν ἐν τῷ Σινᾷ ὄρει γραπτὸν νόμον, τότε τόσο φανερά, καὶ μετὰ τοσαύτης ἐμφάσεως ἐνομοθέτησε τὴν παντελῆ ἀποχὴν ταύτης τῆς ἁμαρτίας, ὥστε οὐδεὶς ἐστίν, ὅστις οὐ κατανοεῖ τὸ περὶ τούτου τοῦ ἁμαρτήματος θεῖον πρόσταγμα. « Οὐκ ἔσται πόρνη, εἶπεν, <sup>Δευτ. 23. 17.</sup> » ἀπὸ θυγατέρων Ἰσραὴλ, καὶ οὐκ ἔσται » πορνέων ἀπὸ υἱῶν Ἰσραὴλ ». Τί τούτου ἢ σαφέστερον, ἢ καταληπτότερον; ἐβεβαίωσε δὲ ὁ θεὸς τὴν περὶ τούτου βουλήν αὐτοῦ καὶ διὰ τῶν ἔργων. Ὁ φόνος ἐστὶ μέγα ἁμάρτημα, ἐστὶ παράβασις τῆς ὀγδόης τοῦ δεκαλόγου ἐντολῆς· τοὺς φονεῖς παιδεύει ὁ θεὸς αὐστηρότατα, ἐπειδὴ ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος τοῦ φονευθέντος βοᾷ πρὸς τὸν θεόν, ζητοῦσα ἐκδίκησιν. « Φωνὴ αἵματος τοῦ <sup>Γεν. 4. 10.</sup> » ἀδελφοῦ σου βοᾷ πρὸς με ἐκ τῆς γῆς »· καὶ ὁμοῦς ὁ θεὸς τὸν φόνον τοῦ Φινεὲς, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Ζαμβρί, καὶ τὸν Χασβι, οἵτινες ἐπόρνευον παρρησία, ἐλογίσθη εἰς δικαιοσύνην. « Καὶ ἔστη Φινεὲς καὶ ἐξιλιάσατο, <sup>Ψαλ. 105. 20. 31.</sup> » καὶ ἐκόπασεν ἡ θραῦσις· καὶ ἐλογίσθη » αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην, εἰς γενεάν καὶ » γενεάν ἕως τοῦ αἰῶνος ». Οὐ μόνον δὲ δικαιοσύνην ἐλογίσθη ὁ θεὸς τὸν τοιοῦτον φόνον, ἀλλὰ καὶ ζῆλον θεῖον· ὅθεν ἠξίωσε τὸν Φινεὲς αἰωνίου ἱερατείας. « Καὶ ἔσται <sup>Ἀρ. 9. 25. 13.</sup> » αὐτῷ, εἶπεν ὁ θεὸς περὶ τοῦ Φινεὲς, καὶ » τῷ σπέρματι αὐτοῦ μετ' αὐτὸν διαθήκη,



» ἱερατείας αἰωνία, ἀνθ' ὧν ἐζήλωσε τῷ  
» θεῷ αὐτοῦ, καὶ ἐξιλιάσατο περὶ τῶν υἱῶν  
» Ἰσραὴλ ».

Ἐὰν δὲ ἀνοίξωμεν τὰ βιβλία τῶν νόμων  
τῆς χάριτος, βλέπομεν ἐν αὐτοῖς τὴν περὶ  
τούτου τοῦ ἁμαρτήματος ἀπόφασιν τοῦ  
μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ θεοῦ· αὐτὸς ἐνομοθέτη-  
σεν, ὅτι καὶ ἡ μόνη ἐπιθυμία τῆς τοιαύτης  
ἁμαρτίας, καὶ ἀόρατος, καὶ ἀνενέργητος,  
καὶ ἄπρακτος, καταμολύνει ὁμοῦ τὴν ψυ-  
χήν· « Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ὅτι πᾶς ὁ  
» βλέπων γυναῖκα πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐ-  
» τῆς, ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτήν ἐν τῇ καρδίᾳ  
» αὐτοῦ ». Εἰς αὐτὰ τὰ βιβλία βλέπομεν,  
ὅτι καὶ οἱ πνευματοφόροι ἀπόστολοι, ὅταν  
ἔγραψαν τὴν πρώτην καὶ σύντομον νομοθε-  
σίαν, πολλὰ μὲν ἄλλα διὰ τὴν συντομίαν  
ἐσιώπησαν, τὴν δὲ περὶ τούτου τοῦ ἁμαρ-  
τήματος ἀποχὴν ἐμφαντικῶς ὡς ἀπὸ στό-  
ματος τοῦ παναγίου πνεύματος νομοθετή-  
σαντες, ἐκήρυξαν. « Ἔδοξε γὰρ, ἔγραψαν,  
» τῷ ἁγίῳ πνεύματι καὶ ἡμῖν, μηδὲν πλέον  
» ἐπιτίθεσθαι ὑμῖν βᾶρος, πλὴν τῶν ἐπά-  
» ναγκες τούτων· ἀπέχεσθαι εἰδωλοθύτων,  
» καὶ αἵματος, καὶ πνικτοῦ, καὶ πορνείας ».

Ταῦτα πάντα, λέγεις, ἀληθῆ εἰσι, καὶ  
γνωστὰ δὲ οὐ μόνον εἰς τὸν Παῦλον, ἀλλὰ  
καὶ εἰς ἄλλους πολλούς· πλὴν διὰ τί οὐδεὶς  
ἄλλος, οὐδὲ προφήτης, οὐδὲ ἀπόστολος οὐδὲ  
εἶπεν, οὐδὲ ἀπεφάσισε κατὰ τῆς ἁμαρτίας  
ταύτης ὅσα ὁ Παῦλος; διότι ὁ θεὸς αὐτὸν  
ἀπέστειλεν, ἵνα κηρύξῃ τὸ εὐαγγέλιον εἰς  
τὰ ἔθνη· « Ἠορεῦου, εἶπε πρὸς αὐτὸν, ὅτι  
» ἐγὼ εἰς ἔθνη μακρὰν ἀποστελῶ σε »· ὅθεν

καὶ αὐτὸς ὠνόμαζεν ἑαυτὸν ἀπόστολον τῶν  
ἔθνῶν· « Ὑμῖν γὰρ λέγω τοῖς ἔθνεσιν, ἐφ' ἧς  
» ὅσον μὲν εἰμι ἐγὼ ἔθνῶν ἀπόστολος, τὴν  
» διακονίαν μου δοξάζω ». Τὰ δὲ ἔθνη ἦσαν  
μὲν ἔκδοτα καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ ἁμαρτήμα-  
τα, ἐξόχως δὲ εἰς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην  
τόσον ἦσαν δεδουλωμένα, ὥστε οὐ μόνον  
οὐδὲ ἁμαρτίαν, οὐδὲ ἀτιμίαν ἐνόμιζον αὐτήν,  
ἀλλὰ καὶ θεὸν εἶχον προστάτην αὐτῆς καὶ  
προτροπέα καὶ διδάσκαλον· ὑπερέβαινον δὲ  
κατὰ τοῦτο τοὺς ἄλλους ἐθνικοὺς οἱ Κορίν-  
θιοι, ἔχοντες ἀφιερωμένας εἰς τὸν βωμὸν τῆς  
Ἀφροδίτης ὑπὲρ τὰς χιλίας κοινὰς πόρνas,  
ἐν αἷς πολλαὶ ἦσαν ὑπέρπλουτοι ἐκ τοῦ  
πορισμοῦ ταύτης τῆς ἀνομίας, καὶ εἰς πᾶσαν  
τὴν Ἑλλάδα ἐπίσημοι. Ἐπειδὴ οὖν τὰ  
ἔθνη, καὶ μάλιστα οἱ Κορίνθιοι, ἐθεοποιούν  
τοῦτο τὸ ἁμάρτημα, διὰ τοῦτο ὁ Παῦλος,  
ὡς ἀπόστολος καὶ διδάσκαλος τῶν ἔθνῶν,  
ἵνα ἐξαλείψῃ τὴν ἐκ γεννητόρων καὶ ἐξ  
ἀνατροφῆς ἐμπεφυτευμένην εἰς τὰς καρδίας  
αὐτῶν ὀλέθριον πλάνην καὶ συνήθειαν, ἀμα  
δὲ καὶ ἀναχαιτίσῃ πάντων τῶν λοιπῶν  
ἀνθρώπων τὴν πρὸς τὴν βδελυρὰν ταύτην  
ἀκαθαρσίαν δυσκράτητον ὁρμὴν, ὑπὸ θεοῦ  
φωτισθεῖς, ἐπαίδευσεν μὲν παραδειγματικῶς  
τὸν πορνεύσαντα Κορίνθιον, περιέγραψε δὲ  
μετὰ θεοπνεύστου ἀκριβολογίας καὶ τὸ  
βᾶρος καὶ τὴν βλάβην ταύτης τῆς ῥυπαρᾶς  
ἁμαρτίας.

Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐὰν εἰς τὰς πόλεις τῶν  
εἰδωλολατρῶν εὐρίσκοντο χιλιάδες πορνῶν,  
οὐδὲν ἐστὶ παράδοξον· αὐτοὶ οὐ μόνον οὐδὲ  
νόμους εἶχον, ἐμποδίζοντας ταύτην τὴν



ἀμαρτίαν, οὐδὲ διδάσκαλον κηρύττοντα, πόσον μέγα ἐστὶ τοῦτο τὸ ἀμάρτημα, ἀλλὰ καὶ θεοὺς εἶχον οἱ πεπλανημένοι μοιχοὺς καὶ πόρνους, καὶ τῆς πορνείας προστάτας. Παράδοξον δὲ ἐστὶ τὸ, ὅτι εὐρίσκονται πόρνοι καὶ εἰς τῶν χριστιανῶν τὰς πόλεις· καὶ ὅτι βλέπομεν ἄλλους μὲν καταφθείροντας τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἀφανίζοντας τὴν ὑγείαν αὐτῶν εἰς τὰ πορνοστάσια, ἄλλους δὲ χωρὶς οὐδὲ φόβου, οὐδὲ ἐντροπῆς συζῶντας καὶ συμφθειρομένους μετὰ ἀλλοτρίων καὶ ἀνόμων γυναικῶν· οἱ χριστιανοί, οἱ δεδιδαγμένοι ὑπὸ τοῦ θείου νόμου, οἱ νενομοθετημένοι ὑπὸ τοῦ ἀγίου εὐαγγελίου, οἱ κατηχημένοι ὑπὸ τῆς διδασκαλίας τῶν θεοφόρων ἀποστόλων, καὶ ἐξόχως ὑπὸ τῆς θεοπνεύστου εἰσηγήσεως τοῦ Παύλου, οἱ πεφωτισμένοι ὑπὸ τῆς νοουθεσίας τῶν μακαρίων πατέρων καὶ διδασκάλων· οἱ χριστιανοί, οἵτινες καὶ γνωρίζουσι, καὶ πιστεύουσιν, ὅτι μέγα ἐστὶ τὸ τῆς πορνείας ἀμάρτημα, καὶ ὅτι καταδίκη φοβερὰ περιμένει τοὺς πόρνους· αὐτοὶ περιποιοῦνται πόρνας, καὶ εἰσάγουσιν αὐτὰς εἰς τὸν οἶκον αὐτῶν, καὶ ἀμαρτάνοντες μετ' αὐτῶν, οὐδόλως ἐντρέπονται, οὐδὲ φοβοῦνται· τοῦτο ἀληθῶς παράδοξον, τοῦτο ἐκτὸς παντὸς λόγου, τοῦτο πάσης τιμωρίας ἄξιον.

Χριστιανέ, σὺ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς ἠξιώθης τοῦ ἀγίου βαπτίσματος, ἠγιάσθη οὐ μόνον ἡ ψυχὴ σου, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμά σου· ἡ ψυχὴ σου ἐγένετο θυγάτηρ θεοῦ, τὸ σῶμά σου μέλος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· πῶς οὖν τολμᾷς ποιεῖν τὰ μέλη τοῦ Ἰησοῦ

Χριστοῦ, πόρνης μέλη; σὺ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς ἐξῆλθες ἀπὸ τῆς θείας κολυμβήθρας, γέγονας ναὸς τοῦ ἀγίου πνεύματος· πῶς οὖν οὐ φρίττεις, ἀλλὰ διὰ τῆς πορνείας φθείρεις τὸν ναὸν τοῦ παναγίου πνεύματος; Οὐκ ἀκούεις τὸν φοβερισμὸν τῆς ἀποστολικῆς φωνῆς, τῆς λεγούσης· « εἴ- 1. Κορ. 3. 17. » τις τὸν ναὸν τοῦ θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦ- » τον ὁ θεός »· Πῶς οὐ φοβεῖσαι τὸ φοβε- ρὸν τοῦ θεοῦ κριτήριον; ἐν αὐτῷ κατα- κρίνονται οἱ πόρνοι καὶ οἱ μοιχοί· « Πόρνους 1. Κορ. 13. 4. » δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ θεός ». Οὐκ ἀ- κούεις τὸν Κύριον καὶ δεσπότην σου προ- στάσσοντα καὶ λέγοντα· μηδέποτε λύσης τὴν ζώνην τῆς σωφροσύνης σου, μηδὲ σβέ- σης τὸν λύχνον τοῦ θείου μου νόμου, τοῦ φωτίζοντός σε πρὸς τὴν ἐγκράτειαν καὶ κυριότητα τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας; « Ἐ- Λουκ. 12. 35. » στωσαν, λέγει, ὑμῶν αἱ ὀσφύες περιεζω- » σμένοι, καὶ οἱ λύχνοι καιόμενοι ».

Ἀλλὰ τὸ πῦρ, λέγεις, τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας καταφλέγει με, καὶ μὴ δυνάμε- νος βαστάσαι τὸν καύσωνα, κατακρημνίζο- μαι εἰς τῆς ἀμαρτίας ταύτης τὸ βάραθρον· ἀλλ' ὁ πάνσοφος Παῦλος καὶ τούτου τοῦ πάθους ἐδίδαξε τὴν ἰατροίαν εἰπών· « Διὰ 1. Κορ. 7. 2. » δὲ τὰς πορνείας ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυ- » ναῖκα ἐχέτω, καὶ ἐκάστη τὸν ἴδιον ἄν- » δρα ἐχέτω ». Ἀλλὰ καὶ τὸν γάμον ἐπή- νεσεν ὁ τρισμακάριος· « Τίμιος, εἶπεν, ὁ γά- 1. Κορ. 7. 2. » μος, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος ». Ἀλλ' οὐκ ἔ- χω, λέγεις, τρόπον, ἵνα θρέψω γυναῖκα καὶ τέκνα. Ἀκουσὸν με, παρακαλῶ σε· εἰάν τις ἐπίγειος βασιλεὺς ὑπέσχετό σοι πάντα



τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν καὶ τὴν σὴν καὶ τῆς  
 γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων σου, ἄρά γε ἐδί-  
 σταζες; ἄρά γε ἔλεγες, οὐκ ἔχω τρόπον,  
 ἵνα θρέψω γυναῖκα καὶ τέκνα; οὐδὲ ἐδί-  
 σταζεις, οὐδὲ ἔλεγες τοιαῦτα λόγια· γίνω-  
 σκε οὖν, ὅτι ὁ ἐπουράνιος βασιλεὺς, ἐκεῖ-  
 νος, οὗ « ἐν τῇ χειρὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς,  
 » καὶ τὰ ὕψη τῶν ὀρέων αὐτοῦ ἐστίν· ὅτι  
 » αὐτοῦ ἐστὶν ἡ θάλασσα, καὶ αὐτὸς ἐ-  
 »ποίησεν αὐτήν, καὶ τὴν ξηρὰν αἱ χεῖρες  
 » αὐτοῦ ἔπλασαν »· αὐτὸς ὁ παντοδύνα-  
 μος καὶ παντοκράτωρ καὶ ἀψευδέστατος  
 θεὸς ὑπόσχεταί σοι, λέγων· ζήτηε τὴν βα-  
 σιλείαν μου, καὶ περιπάτει τὸν δρόμον τῆς  
 ἀρετῆς, ἐγὼ δὲ δώσω σοι πρὸς τούτοις πάν-  
 τα ὅσα ἀναγκαῖα, πάντα ὅσα πρὸς χρεῖαν  
 σου· « Ζηταῖτε δὲ πρῶτον, οὕτω λέγει αὐτός,  
 » τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύ-

» νην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθή-  
 » σεται ὑμῖν ». Ἀκούεις, πόσον σαφὴς ἐστι  
 τοῦ θεοῦ ἡ ὑπόσχεσις; ἀκούεις, πόσον  
 πλουσία ἡ δόσις; πάντα ὑπόσχεται δώσειν·  
 « Καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν ».  
 Ἴνα τί οὖν διστάζης; ἵνα τί ὀλιγοπιστῆς;  
 διὰ τί φοβεῖσαι; ὁ θεὸς ἐστὶν ὁ ὑποσχόμενος·  
 ὅταν ἀμαρτάνῃς, τότε φοβοῦ πείναν καὶ  
 γύμνωσιν, καὶ πᾶσαν ἄλλην τιμωρίαν·  
 ὅταν δὲ φεύγῃς τὴν ἀμαρτίαν, καὶ ἐργάζε-  
 σαι τὴν ἀρετὴν, τότε μηδὲν φοβοῦ, μη-  
 δὲν δίσταζε· διότι ὁ θεὸς « Θέλημα τῶν  
 » φοβουμένων αὐτὸν ποιήσει, καὶ τῆς δεή-  
 » σεως αὐτῶν εἰσακούσεται, καὶ σώσει  
 » αὐτούς· Νεώτερος ἐγενόμην, λέγει ὁ ἅγιος  
 » προφητάναξ, καὶ γὰρ ἐγήρασα, καὶ οὐκ  
 » εἶδον δίκαιον ἐγκαταλελειμμένον, οὐδὲ τὸ  
 » σπέρμα αὐτοῦ ζητοῦν ἄρτους ».

Ψαλ. 94.  
4. 5.

Ψαλ. 144.  
10.

Ψαλ. 36.  
25.

Ματθ. 6.  
33.

